

naar zullen voortgaan met hun zoo flink begonnen arbeid; want zij gaven goed werk, dat de belangstelling verdient van een groot publiek.

De heer Siderius beschouwt de behandelde planten om te wijzen op haren vorm in verband met het doel van haren bouw. Hij vertelt daarom uitvoerig van de wijze, waarop zij zich voeden en voortplanten en verklaart eenvoudig, zeer bevattelijk, waartoe de organen dienen, die hij den lezer doet waarnemen. Keurig uitgevoerde detailschetsen zijn tusschen den tekst opgenomen, wat het nut van deze boeken verhoogt; maar het mooie er van vindt men in de voortreffelijke *grote* afbeeldingen in kleurendruk (dadelijk op den steen geteekend) voor deel I door Nieuwenhuis en Klaver, voor deel II door Klaver alleen. Elk deel bevat er zoo vijftien en een zestigtal penteekeningen tusschen den tekst.

Vijftien typen van *Meibloemen*... vèèl is dat zeker niet; maar zulke boekjes mogen niet te duur worden en de oplaag is niet groot te maken in Nederland. Laten we dus dankbaar wezen voor wat we krijgen. De heer Klaver doet vooral zien, wellicht zonder opzet, van de bloem het stijlmotief, meer nog dan het uiterlijk karakter van de plant. Zoo is van zijn madeliefje elk blad mooi uitgespleet en 't geheel lijkt tamelijk zwaar, hetgeen ook van pinksterbloem en klaproos kan worden gezegd, zelfs van de appelbloesem dient het getuigd. Doch tot haar volle recht komen boterbloem, koolzaad, wilde kastanje.

Wat wij bedoelen komt duidelijk uit op het plaatje, waar vergeet-mij-niet naast smeerwortel staat afgebeeld. Die grove smeerwortel met vierkanten behaarden stengel en bloemen, die heelemaal niets teêrs hebben, is prachtig geportretteerd. Haar portret is bijna „geflatteerd”; wij bedoelen daarmee dat men den smeerwortel niet vaak zoo mooi vindt als op dit prentje. Daarentegen is het vergeet-mij-nietje er veel minder goed afgekomen dan men zou wenschen. 't Lief-teêre ligt er niet in, allermint in de bloempjes op zichzelf beschouwd, en ook niet in 't geheel. Blaadjes en stengels zijn in de natuur ook niet fijn, maar toch van tengerder uiterlijk, door dien heel zachten tint van groen, dan

op het plaatje. In een heuschen gouden-regen-bloemtros vinden we eveneens meer van dat ijle en toch royale in pracht dan op de afbeelding; maar deze leert ons weêr zoo heelemaal het nut zien van den bloemenvorm en tevens het decoratie-motief, dat er in ligt.

Wat hier werd aangestipt houdt geene afkeuring in. Het doel van den heer Klaver was vóór alle dingen samen te werken met den schrijver. Deze wil het *waarom* der bloemvormen doen begrijpen; de teekenaar had dus allen nadruk te leggen op de constructie en veel minder zich te bekommeren om het karakter van het afgebeelde plantje of het voorgestelde fragment. Hij moet dus de bloemen anders laten zien dan een oog, op bloemenpracht verzot, al dat lentemoois beschouwt.

Een nieuwe „Schoolmeester”. — De menschen willen toch zoo heel graag lachen! Vooral indien ze in menigte bij elkander zijn. Let maar op, telkens wanneer ge uit de komedie gaat in dichte drommetjes. De meeste behagelijkheid voelt ge om 'U heen, als er flink gelachen is. De eischen, aan lachstukken gesteld, zijn veel lager dan die, waaraan ernstige werken moeten voldoen; wij bedoelen nu de eischen van het „uitgaand publiek”. In zijn eentje, wil de, voor ontspanning lezende mensch wel ontroerd worden. Maar de klacht over gebrek aan lachlectuur is algemeen onder de vermaaklezers. Het grappige genre wordt versmaad door de meeste vaderlandsche schrijvers en uit het buitenland komt ook al niet veel. Is het zoo erg min zijn medemensch te vermaken? Met deze vraag naderen wij het gebied der dorre kunstfilosofie. Over de minder-waardigheid van het komische als literair kunst-element valt lang te praten. Maar 't luisteren naar zulk soort van bespiegelingen zou den lezer van deze bladzijden misschien gauw vervelen. We laten de quaestie rusten, ze wordt er niet minder om voor bespiegelaars, die lijvige boekdeelen ontwerpen.

Men schrijft nog wel boeken, die moeten doen lachen; maar dat zijn daarom nog geen vroolijke boeken. Geestigheid is geen vroolijkheid. 't Hœft er niemendal van! De meest